

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobců:

a) R. G.

b) P. G.

c) U. G.

zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-87565-4/SO-2021, MV-87570-4/SO-2021
a MV-87561-4/SO-2021 ze dne 30. 6. 2021,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

- 1. Žalobci v řízení před Ministerstvem vnitra požádali o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V průběhu řízení navrhli, aby ministerstvo jejich žádost posoudilo též podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a povolení jim udělilo z důvodů hodných zvláštního zřetele, pokud nevyhoví žádosti o udělení pobytu podle § 67 tohoto zákona. Zároveň navrhli provedení výsledku členů rodiny za účelem prokázání splnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele.

2. Ministerstvo vnitra navržené výsledky neprovedlo a rozhodnutími č. j. OAM-3984-9/TP-2021, OAM-4000-9/TP-2021, OAM-3997-9/TP-2021 ze dne 23. 4. 2021 zamítlo žádosti žalobců o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Shledalo totiž, že žalobci nesplňovali podmínky pro povolení pobytu podle tohoto ustanovení a předmětem řízení o žádosti nebylo udělení žádného jiného povolení podle jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Následná odvolání žalobců zamítla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

II. Řízení před soudem

3. Proti jejímu rozhodnutí žalobci brojili žalobou. Napadená rozhodnutí měli za nepřezkoumatelná a nezákonná, neboť správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, protože neprovedly výsledek žalobkyně a členů její rodiny. Ministerstvo se také nevypořádalo s jejich návrhem, aby v případě nevyhovění žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců byla posouzena možnost vyhovění žádosti z důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tuto nepřezkoumatelnost bezvýhradně aprobovala. Dále správní orgány náležitě neposoudily přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců a jejich rodiny. Nezjišťovaly relevantní zájmy a nepoměřovaly je, nezohlednily okolnosti případu. Neudělení pobytového oprávnění spadá pod pojem vyhoštění Úmluvy. Žalobci poukázali na délku pobytu a vazby v ČR, které jsou silnější než v Ruské federaci, a na skutečnost, že na území ČR pobývají s celou rodinou. Správní orgány tedy byly povinny posoudit žádost s přihlédnutím k nejlepšímu zájmu dítěte.
4. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a tam obsažené vypořádání odvolacích námitek. S možností posoudit žádost též dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se vypořádal správní orgán prvního stupně na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí. Obdobnou námitku žalobci neuplatnili v odvolání, proto se tím žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala. Námitky týkající se vyhoštění a nutnosti vycestování z území ČR žalovaná považovala za bezvýznamné, neboť žalobcům nebyl zakázán pobyt na území ČR, ani jim nebyla stanovena lhůta k vycestování z území.
5. Protože věci žalobců byly původně vedeny samostatně pod sp. zn. 77 A 94/2021, 77 A 95/2021 a 77 A 96/2021, rozhodl soud usnesením vyhlášeným přímo při ústním jednání dne 18. 5. 2022 o jejich spojení ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 ve spoj. s § 55 odst. 3 s. ř. s.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Správní orgány se dostatečně vypořádaly se všemi procesními návrhy žalobců, kteří nesporně nesplňovali podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Ve věci nevyšly najevo žádné okolnosti, pro které by byl důvod považovat právě neudělení trvalého pobytu za nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobců. Shodně formulovanou žalobou v prakticky shodné věci

matky žalobců b) a c) a manželky žalobce a) se ostatně soud podrobně zabýval již v rozsudku č. j. 57 A 93/2021-56 ze dne 22. 3. 2022, na jehož závěry lze odkázat. Žalobci s nimi ostatně nijak nepolemizovali, byť jim musely být prostřednictvím právního zástupce i rodinných příslušníků známy.

Absence posouzení alternativního návrhu

7. Ministerstvo vnitra se s návrhem žalobců, aby byla posouzena možnost vyhovění žádosti dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, vypořádalo v prvním odstavci str. 7 prvoinstančních rozhodnutí. S posouzením žalobci v žalobě nijak nepolemizovali, jen tvrdili, že byl správním orgánem prvního stupně zcela opomenut, což není pravda. Jelikož žalobci proti *věcné správnosti* vypořádání tohoto procesního návrhu ze strany Ministerstva vnitra nic nenamítali, žalovaná se k tomu v souladu s § 89 odst. 2 větou druhou správního řádu v napadených rozhodnutích neměla důvod jakkoliv vyjadřovat. Námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.
8. Dodatečné tvrzení žalobců uvedené v replice ze dne 23. 9. 2021, že se správní orgány s jejich procesním návrhem sice vypořádaly, ale zcela nedostatečně, bylo opožděné a soud k němu proto nepřihlížel. Byl to totiž nový žalobní bod uplatněný až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a uplatnění žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s; lhůta uplynula dne 6. 8. 2021). Zjevně tuto argumentaci nelze považovat za prohloubení či rozšíření původního žalobního bodu, neboť tato žalobní tvrzení jsou protichůdná: správní orgány buďto procesní návrh vůbec neposoudily, nebo ho posoudily nesprávně. Obojí zároveň možné není. V podrobnostech soud odkazuje na odst. 22 až 25 cit. rozsudku č. j. 57 A 93/2021-56.

Neprovedení výsledků rodinných příslušníků

9. Správní orgány se dostatečně vypořádaly i s neprovedením navržených výsledků. Žalobci totiž zahájili řízení o žádosti, jejíž předmět vymezili jako vydání povolení k trvalému pobytu na základě § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: jako účel pobytu uvedli „§ 67 odst. 1“ a k žádosti připojili rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nevzniká tedy pochybnost, že formálně i obsahově žalobci podali žádost podle § 67 zákona o pobytu cizinců. (Soud připomíná, že žalobci v žalobě nerozporovali, že nesplňovali podmínku nepřetržitého pobytu čtyř let podle tohoto ustanovení).
10. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody *uvedené v žádosti* o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
11. Předmětem řízení – jako ho žalobci vymezili – bylo tedy Ministerstvo vnitra vázáno. Správní orgány proto měly v souladu s § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců posuzovat, zda byly nebo nebyly splněny podmínky podle § 67 zákona o pobytu cizinců a neměly zabývat jinými skutečnostmi, např. důvody podle § 66 zákona o pobytu cizinců.
12. Za toho stavu byly nadbytečné výsledky rodiny žalobců. Jejich účel totiž žalobci v návrhu výslovně vymezili tak, že měly směřovat právě k prokázání splnění podmínek pro udělení pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Splnění podmínek tohoto ustanovení však nebylo pro posouzení věci významné. Navržené důkazy se tedy mýjely s předmětem řízení a byly proto pro zjištění skutkového stavu bez významu. V podrobnostech soud odkazuje na odst. 28 až 48 cit. rozsudku č. j. 57 A 93/2021-56.

Přiměřenost rozhodnutí

13. Konečně lze říci, že se správní orgány vypořádaly s přiměřeností svých rozhodnutí způsobem odpovídajícím tomu, co v řízení vyšlo najevo. V podrobnostech soud odkazuje na odst. 49 až 73 cit. rozsudku č. j. 57 A 93/2021-56.
14. V případě zamítavého rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu ze zákona o pobytu cizinců explicitně nevyplývá povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů takových rozhodnutí. Správní orgán je proto povinen zohlednit přiměřenost takovýchto dopadů pouze ke konkrétní námitce účastníka řízení. Je přitom úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho soukromou až intimní sféru – pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu. K tomu např. rozsudky NSS č. j. 6 Azs 96/2015-30 ze dne 25. 8. 2015, č. j. 5 Azs 47/2016-57 ze dne 31. 5. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30 ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 310/2019-32 ze dne 12. 12. 2019, č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 7. 2020, č. j. 6 Azs 321/2020-41 ze dne 27. 1. 2021, č. j. 8 Azs 161/2020-42 ze dne 10. 11. 2021).
15. Obecně je třeba vycházet z toho, že zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat a zamítnutí nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění. Jsou tím cizinci pouze odeprény výhody plynoucí z pobytového statutu nejvyšší úrovně. Dopady rozhodnutí je nutno posuzovat optikou soustředěnou právě na to, **jaký dopad pro rodinný a soukromý život cizince bude mít to, že nedostane právě trvalý pobyt** – nepřiměřeným bude rozhodnutí spíše jen výjimečně, kdy konkrétní skutkové okolnosti budou představovat mezeru v systému zákona o pobytu cizinců, například by muselo dojít k rozdělení rodičů od dětí (srov. např. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 419/2021-44 ze dne 15. 12. 2021).
16. Správní orgány dovodily přiměřenost svých rozhodnutí vzhledem k obecnosti námitek žalobců z následujících skutečností: Správní orgány vzaly do úvahy nezletilého člena rodiny A. A. G., soužití celé rodiny na území roku 2017 a vytvoření běžných vazeb na území s ohledem na tuto délku pobytu. Dále vzaly v potaz i to, že žalobcům a jejich rodině nebrání závažná překážka v pobytu na území domovského státu. Rozhodnutím nebude znemožněn další pobyt na území ČR, nebude pouze vydáno nejvyšší pobytové oprávnění – pobyt na území ČR lze realizovat prostřednictvím krátkodobých víz či nižších pobytových oprávnění. Argumentace plynoucí z původního azylového příběhu pak je pro posouzení nevýznamná, protože jednak nemá žádný vztah k *povolení trvalého pobytu*, jinak byla v řízení o mezinárodní ochraně i navazujícím soudním řízení posouzena jako nedůvodná.
17. Napadeným rozhodnutím nedochází k rozdělení rodičů od dětí – celá rodina je v procesně totožné situaci. Pokud jde o nezletilého člena rodiny A. A., ten vzhledem ke svému věku nejspíše bude pobytově následovat své rodiče [žalobce a)] a sourozence [žalobci b) a c)], nejde o občana ČR a v řízení nebylo tvrzeno, že by byl jakkoli vázán na území ČR. Jde tedy o standardní situaci rodiny cizinců, kdy existence nezletilého dítěte zahrnutého v této rodině nemůže sama o sobě (ani ve spojení s téměř čtyřletým pobytem) založit právo celé rodiny na nejvyšší pobytový status.
18. V této souvislosti soud připomíná, to co judikoval již opakovaně: závadné je zásadně rozdělení rodiny proti její vůli, nikoliv souladu s její vůlí (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 60/2020-46 ze dne 21. 12. 2020, odst. 15–18). V souzené věci však nebezpečí rozdělení rodiny z ničeho konkrétně nevyplývá. K nejlepšímu zájmu dítěte na společném soužití

rodiny bylo třeba přihlížet jako k jednomu z vícera zájmů hodných vyvažování. Z hlediska kategorizace provedené v odst. 52 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 ze dne 14. 4. 2020 totiž souzená věc spadá do čtvrté z kategorií, neboť neudělení pobytu žalobcům může a bude mít pouze faktický dopad na nezletilé členy rodiny. Existenci nutné a nepominutelně navazující změny právního postavení některého z dětí žalobci netvrdili a ta není ani nijak zřejmá. Absencí pobytového oprávnění nejvyšší úrovně se právní postavení samotných dětí nijak (ani zprostředkovaně) nemění a ani není s nějakou navazující změnou (1) *právního* postavení dítěte (2) *nutně a nepominutelně* spojeno (k interpretaci závěrů ÚS závazných pro všechny orgány a osoby v podrobnostech srov. odst. rozsudky KS v Plzni č. j. 60 Az 56/2020-96 ze dne 3. 9. 2021, odst. 9–11, č. j. 76 A 2/2021-82 ze dne 15. 12. 2021, odst. 26–28).

19. Nedůvodná je pak i námitka toho, že ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou žalobci vyhošťováni. V souzené věci správní orgány zamítly žádost o vydání povolení k trvalému pobytu – žalobcům tedy v důsledku napadeného rozhodnutí nezanikl pobytový titul a nevznikla jim v důsledku napadeného rozhodnutí povinnost opustit území ČR. To platí i ve vztahu k tvrzení žalobců, že pojem vyhoštění je dle Úmluvy autonomní a o vyhoštění jedná vždy, kdy je cizinec nucen proti své vůli opustit území státu. Napadeným rozhodnutím *nejdou žalobci nuceni* opustit území ČR. Co je však důležitější, žalobci z této argumentace prakticky dovozovali jen to, že věc spadá do rozsahu čl. 1 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy a že napadená rozhodnutí tam stanoveným požadavkům nedostojí, neboť neobsahují konkrétní důvody. Jak je patrné z výše uvedené argumentace, soud tento náhled nesdílí a napadená rozhodnutí považuje za odůvodněná a individualizovaná ve vztahu k případům jednotlivých žalobců, kteří naopak sami nepřeložili mnoho skutečností, které by bylo možné považovat za specifické okolnosti případu. Celkově pak lze tuto část žalobní argumentace označit za obtížně srozumitelnou, a tudíž jen omezeně způsobilou k vypořádání soudem (shodně srov. 77 až 79 rozsudku č. j. 57 A 93/2021-56).

IV. Závěr

20. Napadená rozhodnutí tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a správní orgány posoudily rozhodné právní otázky v souladu s právem. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. května 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu